

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

An peccet Sacerdos non applicans sacrum iuxta Prælati voluntatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

peccatum v. g. mendacij, quia, iam, pro pena ipsi debita satisfecit. Adde quod solutio ex natura sua supponit debitum, cum non possit intelligi aliquid solvi, nisi prius intelligatur aliquid deberi. His positis, sic urgetur ratio. Cum possit evenire in casu nostro, quod ille, qui cras oblaturus est stipem, vel est cras moriturus, illa Satisfactio non indigeat, non potest quid pro illo nunc solvi. Præterea, si nunc non indigeat, contingat verò, quod indigeat, quando petet Missam, vel quando morietur, sanè tunc frustrabitur solutio, quæ cum in potestate Sacerdotis non remanserit, ut omnes docuerunt *num. 2.* non poterit à Sacerdote tunc illi applicari.

5. Lege Marchinum *loc. cit.* apud quem invenies Decretum Sacre Congregationis talem anticipationem graviter prohibentis, tanquam novam in Ecclesia Dei, periculofam, & scandalofam, quem loquendi modum fortasse, sumpsit Sacra Congregatio à Suario de *Sacram. d. 79. sect. 9. §. Tertio inquiri potest*, qui dixit id esse inauditum in Ecclesia, & valde absurdum. Et quamvis nonnulli respondeant de hoc Decreto non constare autentice, tamen, aliquando tandem modo confirmari ab illo nostram sententiam nemo negat.

6. Ad rationes allatas *num. 2. & 3.* Respondeo. Et ad Primam quidem fateor, Deo notum esse, qui petitorus est, sed dico Deum nolle acceptare illam Satisfactionem anticipatam, ne date videatur impunitatem peccandi. Immo addo, fortasse, nec aliquando posse, quia aliquando, pro illo signo, nondum supponitur debitum penæ.

7. Ad secundam, nego in casu nostro, saltem semper, esse solutionem anticipatam. Cum enim aliquando non sit assentialiter solutio, quæ ex se supponit debitum, nec solutio, nec anticipata solutio esse potest, quod si aliquando esse possit, iam dictum est, non acceptari à Deo.

8. Ad Confirmationem, esto Antecedens, de quo tamen mox *n. 9.* nego consequentiam, quia Capellanus, & verè solvit pro debito actu existente Animarum Purgatorij, & verè solvit pro debito celebrandi, quod contraxit ex contractu, quem accepit. Cappellaniæ, quorum neutrum est in casu nostro.

An aliquando sit licita, saltem in Capellano, licita Missarum Anticipatio.

9. Dictum est *num. 1. in Antecedente Confirmatione*, Capellanos posse anticipato solvere Missas à se dicendas. Sanè, in hoc dicto advertendum est, non semper ejusmodi anticipationem esse licitam. Si enim in fundatione Cappellaniæ implicite, vel explicitè caveatur, ut nulla hebdomada transeat, sine aliqua Missa, prævenite nequaquam licebit: tunc enim mens fundatoris est servanda, qui fortasse voluit, ut tale Altare, seu Ecclesia singulis hebdomadis honore Sacrificij decoraretur, vel voluit non succurrere Defunctis quibuscumque, sed Defunctis, qui successivè de sua familia v. g. vel Civitate decedunt. Nam propter hanc rationem, quæ facile præsumi in his fundationibus debet, cum Delugo de *Euch. d. 21. sect. n. 44.* non facile corrumperem prædicto Capellano ejusmodi Missarum præventionem; solum igitur in eo casu anticipatio Cappellani licita erit quando talia, vel similia incommoda non concurrunt.

De applicatione Missæ anticipatæ quoad Impetrationem.

10. Illud denique, hac super re notat Delugo *ibid. disput. 19. sect. 10. num. 209.* id quod hæcenus negavimus, non intelligi de fructu Impetrationis: nam licet non possit hodie v. g. satisfacere pro peccato admisso, possum tamen orare, atque adeo Sacrificium offerre pro impetrando auxilio, quo indigebo in futurum. Sic enim oramus. *Ora pro nobis peccatoribus nunc, & in hora mortis nostræ.* Et, *Ne proicias me in tempore*

senectutis, cum defecerit virtus mea ne derelinquas me. Dices: ergo licebit Sacerdoti Missam pro oblato stipem, quia iam licet saltem fructum Impetrationis. Sicut enim peccator, accepta stipem, celebrare pro peccato tali, qui Missam petat, stipemque offerat, sit capax Satisfactionis, sed solius Impetrationis diximus, ita in casu hoc præfenti.

12. Respondeo, negando consequentiam, enim peccator, quia satisfactio non licet nec ad solum Impetrationis fructum habet, nec consensus, ut ibidem diximus, præsumitur, quæ tamen consensus, in casu, de quo loquimur, non habemus, cum Fideles semper præsumantur vellet Sacerdotis, nullum impedimentum ponatur, quod satisfactio ipsis conferatur.

§. I X. De applicatione Missæ contra volumina Superioris.

1. Prælati præcipi Sacerdoti subdito sub peccati mortalis, vel excommunicationis, in hoc casu hoc manere celebraturus est, applicet Petrus, esto, Quartitur primò, An Sacerdos sub mortali peccato, obediens, an si non obediatur, Missamque, v. g. pro Antonio, valeat tamen Missa pro Petro, si sigillatim.

An peccet Sacerdos non applicans Sacramenta contra Prælati volumina.

2. Quoad primum, dico hanc questionem deponere ab illa alia, An Superior possit subditis ita præcipere, ut talis Missa applicetur in intentione consilij, ut præcipiente Prælati, statim subditi obligationem applicandi Missam, præcipit.

Non agimus autem quando obligatio applicandi Missam est radicata in obligatione iustitiæ, vel in aliquo particulari: tunc enim sicuti Sacerdos quilibet accepta stipem pro applicanda Missa pro Petro, v. g. ex vi potestatem applicare tenetur, & sicuti, qui vovit dicere Missam pro tali re, utique pro tali re dicere obligatur, perior, obligata ex iustitia elemosynarum, vel fratris in Religione, ad applicandas tales Missas, potest præcipere subditis suis, ut tales Missas applicent, & non dubio sui tenentur, quia Superior, & subditi faciunt unum corpus Religionis, quæ, ut supponimus, se ad Missas obligavit, & ex alio capite Religiosi statim professi sunt per vota, in tali Religione, implere huiusmodi onera iustitiæ se obligant: non agimus tamen de his obligationibus, sed de obligatione, quæ perior potest imponere subditis, sive ex vi iustitiæ, quam habet in suos, ut habet Episcopus in Diocesis, sive vi voti religiosæ obedientiæ, quam habet Prælati Religionis in subditos.

3. Lege Fagundez *præcept. Eccl. 1. lib. 3. cap. 10. n. 10.* qui tamen ut etiam & aliqui recentiores, quia non distinguunt hæc quatuor, nimirum applicationem iustitiæ debitam, primò ex iustitia, secundò ex voto religiosæ obedientiæ, non satis completè hanc materiam explicavit. Tertiò, ex Iurisdictione, Quartò ex voto Religiosæ obedientiæ. Cum igitur hic non agamus de Applicatione debita, sed de duobus prioribus modis, sed solum de duobus posterioribus, de quibus scilicet procedere debet questio, non hi cum illis immiscendi.

4. Porro præmittendum est, esse communem recentiorum doctrinam, à Prælati sive ex vi iurisdictionis, sive ex vi voti obedientiæ religiosæ, ut solent saltem committere emitti in Religionibus, non posse subditis præcipi, ut applicent Missam, (quia sicuti Ecclesia vultus iudicat de interiori, sic nec de interiori præcipit) præcipi vero solum externos, vel saltem solum eos, in quibus qui per se conjunguntur cum externis, sive in casu

physico, sive in esse morali, non autem eos internos, qui solum per accidens eorum externis coniunguntur. Ita Doctores morales, n. 6. citandi.

5. Dixi (ex vi voti obedientiæ, ut solet communiter emitti) nam si quis, vel absolute, vel sub conditione, si Prælatus ei actum internum, vel sub conditione, si Prælatus ei actum internum imperaret: sanè tunc non esset obligatio ex vi horum duorum modorum de quibus agimus, sed ex vi illorum de quibus, ut modo diximus, quia res est contra, non agimus.

6. Quoniam igitur hæc, quam n. 4. diximus esse communis doctrina Suar. de leg. lib. 3. c. 20. & lib. 4. c. 1. & de censuris, disp. 4. sect. 2. Castrop. 1. 1. tr. 3. disp. 1. p. 6. Meroll. 2. 2. disp. 4. c. 4. dub. 1. 6. diff. 2. n. 224. quamque ut certam, seu saltem, ut probabilissimam suppono, statim apparet difficultas, an Applicatio Missæ sit per se conjuncta cum ipsa externa actione Sacrificij, conjuncta inquam in esse morali, ut ens morale conflatum ex multis actionibus est Missa. An solum per accidens. Si prius, poterit à Prælato præcipi, si posterior, non item.

7. Et quidem esse conjunctam per se, & non per accidens, adeoque præcipi à Prælato posse, subditumque peccare, nisi obediatur, docet prima sententia multorum. Ita Rodriq. Alcan. Tamburinus, Miranda quos sequitur Meroll. tom. 2. disp. 4. de leg. cap. 3. dub. 30. n. 331. quibus addit Sanchez lib. 6. in dec. cap. 2. num. 6. Rodriq. in comp. res. 102. n. 2. Ratio est (inquit Suarez de leg. lib. 3. cap. 2. n. 10.) quia licet intentio applicandi Missam pro aliquo non sit de necessitate Sacrificij, est tamen necessaria ad completam oblationem Sacrificij, & ad conferendum alteri fructum ejus.

8. Non esse conjunctum per se, sed solum per accidens, quæ adeo non possit à Prælato præcipi, & propter ea, non peccare Sacerdotem, seu Religiosum, si in hoc non obediatur, docet secunda sententia aliquorum. Ita Laym. lib. 1. tract. 4. cap. 4. num. 13. Castrop. tom. 1. tract. 3. disp. 1. p. 6. n. 4. Ratio præcipua, & quæ difficulter solvi potest, ea est, quia nihil potest prælatus in actus merè internos, ut esse communem sententiam fatebamur omnino n. 4. & 6. At talis applicatio est merè actus internus, quique adesse, & abesse facile à Sacrificio potest, unde valde per accidens, & extrinsecus est cum Sacrificio conjunctus, ergo, &c.

9. Ad rationem contrariam dictam n. 7. negari debet, intentionem applicandi Missam pro aliquo, esse necessariam ad complementum ejusdem: certè solum id verum esset de Applicatione Missæ, sive implicita, sive explicita pro Vivis, & Defunctis in universum, quod ad complementum Sacrificij, & ad fructum ejus sit necessaria applicatio, pro hoc determinato, (de quo nos loquimur) nunquam admittit ipsam Suarez, quia secus, si Sacerdos faceret Sacram pro Vivis, & Defunctis, & non determinaret pro hoc, vel illo specialiter, relinqueret aliquod complementum necessarium Sacrificij, atque adeo peccaret, quod nemo dixit. Adde quod oratio, jejunia, elemosynæ ordinata sunt à Deo, ut ipsa offerantur pro Vivis, & Defunctis, & præter meritum ea facientis applicantur ad satisfaciendum, & impetrandum, & tamen nemo dicit, quod ad complementum eorum pertinent determinata applicatio pro hoc vel illo particulari. Ita ergo in casu nostro.

10. Juvat verba Castropalai loc. cit. pro hac sententia hic exhibere. Ex quo fit, (inquit) nunquam Ecclesiam præcipere fidelibus ut in oratione fundenda hanc, vel illam intentionem habeant, quia hoc esset præcipere directè actum internum; solum enim præcipi in necessitatibus, orationes fundere, jejunia sustinere, elemosynas erogare, sed nihil de intentione specialiter & sine.

11. Juvat iterum verba Layman. loc. cit. asserere. Non potest tamen (ait) facile Legislator, aut Prælatus sub peccato obligare subditos ad habendam intentionem aliā, vel internam dispositionem accidentalem, seu non pertinentem ad substantiam moralem operis præcepti v. g. ut jejunia, & orationes fiant in statu gratiæ, vel ut orationes, & Sacri-

ficia Deo offerantur ad particularem aliquam intentionem, sicuti notavit Suar. l. 4. de leg. c. 13. c. 16. (addo & n. 14.) & disp. 6. de cens. sect. 3. n. 20. Videtur error Typographi potius disp. 4. de cens. sect. 2. n. 20. Adde & l. 3. de leg. c. 9. n. 9.) Hæc Laym. ubi notat ipsum putasse Suar. ill. pro sua, hoc est, pro secunda sententia, sed certè Suarez expressè contra illam est in loco à nobis allato sup. n. 7. ex ejus tamen doctrina allata in locis his citatis à Laym. verè colligitur prædicta secunda sententia.

Dices Layman. loc. cit. sic addit Prælati tamen secularibus paulo major potestas competit, ratione voti obedientiæ, &c. Respondeo. In his verbis solum Layman docet quod votum possit esse de actu interno, & quod Prælatus actum internum imperare possunt, quoties votens ex suo voto obedientiæ implicite, vel explicite id intendit, quod est idem, quod nos supra notavimus num. 5. ut ex ipsius verbis, si accuratè legantur, videri potest, nihil igitur docet contra prædicta.

12. Ex his duabus sententiis prior magis communiter recipitur, posterior tamen est probabilis, & tuta, ut patet ex ejus solidis rationibus.

13. Illa tamen pro secunda hæc sententia est calumnia diluenda. Si enim (aiunt March. de ord. tr. 3. c. 33. n. 4. Gav. in Rubr. Miss. p. 3. tit. 1. n. 28. ibique, Faxinellus) Prælatus religionis nequit suis præcipere applicationem Sacrificij, onera, quæ habent monasteria de persolvendis Missis subjacerent dubitationi, an persolvantur, quia subditi ad persolvendum, obligati à Prælati non poterunt: sed facile diluitur, nam ad onera habituralia, cum ea sint fundata in obligatione justitiæ ipsi subditi obligantur, illaque exigere possunt Prælatus, ut n. 3. diximus; onera verò quotidiana, seu manualia, si Prælatus potest acceptare nomine Monasterij, acceptatque, subditi propter eandem rationem justitiæ obligantur; secus non est mirum ad ea non obligare subditos posse: quia tunc Prælatus solus contrahit nomine proprio.

Quamam sint illa habitualia, consulat quisque suæ Religionis leges, & qui est ex Societate Jesu, legat Suar. num. 4. tom. de Relig. tract. 10. lib. 8. cap. 2. n. 5. & cap. 3. n. 3. qui nostros ab hujusmodi obligationibus sub peccato liberat solumque in uno casu obligat, quando scilicet alteri forte aliqua Sacrificiorum obligatio suscepta sit, ut annexa alicui Ecclesiæ, quam Summus Pontifex alicui Collegio Societatis (id quod rarissimum est) univisset.

Cui profit Missa applicata contra voluntatem Prælati, vel contra justitiam?

14. Quoad secundum quod n. 1. proposuimus. Dico certum mihi esse, quidquid dicant Marchinus de ord. tr. 3. p. 2. c. 33. num. 3. Gavant. in Rubr. Miss. p. 3. tom. 12. num. 28. Diana p. 2. tract. 14. res. 7. Deum non respicere ad debitum Sacerdotis, sed ad voluntatem ipsius, quare Missa contra voluntatem Prælati eam habentis applicari v. g. pro Petro, applicata sive licite, sive illicite pro Antonio, Antonio proderit, & non Petro. Et Missa, quant propter stipem acceptam debebat ex justitia Sacerdos Titio, applicata sive per malitiam sive per inadvertentiam ab eodem Sacerdote alteri, v. g. Caio, Caio proderit, non vero Titio. Ita Rodriq. in comp. res. 102. Portella in dub. Reg. v. obedientia n. 1. De lugo de Euchar. d. 19. sect. 10. à n. 210. Hurtad. de Sacrif. disp. 3. diff. 16. Ratio præcipua est, quia Minister offerens Missam, non est Prælatus, sed sacerdos, cui dictum in Ordinatione est, Accipe potestatem offerendi Sacrificium pro vivis, & defunctis. Ergo ad ejus applicationem respiciet Deus, & non ad applicationem cujuscumque alterius. Unde nihil valebit applicatio Prælati, nec quæcumque irritatio voluntatis sui subditi, quam vellet Prælatus intentare, quia in hoc à Christo omnium Domino, & Superiore liberam facultatem habet Sacerdos, & consequenter à nulla humana potestate restringibilis.